

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Českomoravský svaz mlékárenský z.s.**, se sídlem V Olšínách 2300/75, Praha 10 – Strašnice, IČ: 158 86 026, zastoupen JUDr. Sylvíí Sobolovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9.2020, č.j. 30074/2020-MZE-18141, sp.zn. 5ZK22536/2020-18141,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 30. 9. 2020, č.j. 30074/2020-MZE-18141, sp.zn. 5ZK22536/2020-18141, **se ruší** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupkyně žalobce JUDr. Sylvie Sobolové, Ph.D., advokátky.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení a přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2020, č.j. 30074/2020-MZE-18141, sp.zn. 5ZK22536/2020-18141 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 29. 4. 2020, č.j. SZIF/2020/0302637, sp.zn. 13/MKV/000/000001_VC01 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ a „SZIF“), jímž byla žalobci uložena povinnost vrátit do 60 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí finanční prostředky ve výši 81.526.675,15 Kč (50% část EU ve výši 50.954.171,86 Kč a 30% část ČR ve výši 30.572.503,26 Kč), které mu byly poskytnuty v rámci propagačního programu „Kvalitní evropské mléčné výrobky“ na základě smlouvy

o propagaci zn. EZZF: 05 02 10 01 3801 459 ze dne 23. 7. 2013 podle nařízení Rady (ES) č. 3/2008 a nařízení Komise (ES) č. 501/2008, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že napadená rozhodnutí trpí vadami spočívajícími: i) v nepřezkoumatelnosti, neboť ani SZIF ani žalovaný se řádně a dostatečně nevypořádaly s námitkami žalobce, jakož ani s jeho navrhovanými důkazy; ii) v nezákonnosti, neboť správní orgány zjistily skutkový stav věci neúplně, nesprávně a v rozporu se zákonem tak, že jimi učiněná skutková zjištění nemají oporu ve spisu a jsou v zásadním rozporu s tím, co vyplývá z provedeného dokazování; a dále věc nesprávně právně posoudily.
- [3] V úvodu žaloby žalobce obsáhle popsal genezi případu (srov. čl. II. žaloby) s tím, že uzavřel, že ve vztahu k jeho osobě Závěrečná zpráva Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) neprokazuje ve vztahu k jeho osobě žádné konkrétní pochybení, které by mu mohlo být kladeno za vinu a z něhož by mohlo být dovozováno, že se dopustil jakékoli nesrovnalosti nebo obcházení programu. V tomto článku žaloby také opakovaně zdůrazňoval své legitimní očekávání a dobrou víru.
- [4] Žalobce dále namítal nesprávný a nezákonný postup správních orgánů (čl. IV žaloby) spočívající v tom, že tyto vycházely pouze ze Závěrečné zprávy OLAF a spoléhaly se na v ní obsažená skutková zjištění, jakož i na věcné a právní posouzení, které učinil úřad OLAF, aniž by dostatečně zohlednily žalobcem tvrzené skutečnosti a jím uvedené námitky, a dokonce odmítly zohlednit i jím označené důkazy, které přitom obstaral sám SZIF. Dle žalobce správní orgány porušily ustanovení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když pečlivě nezkontrolovaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch, na které opakovaně upozorňoval. Selektivně se dle žalobce totiž zaměřily pouze na vybrané přílohy Závěrečné zprávy, a to na e-mailovou komunikaci mezi žalobcem a [REDAKCE] a e-mailovou komunikaci mezi [REDAKCE] a údajným [REDAKCE], kterého ovšem žalobce nezná a předmětná komunikace se jej nijak nedotýká. Správní orgány tak dle žalobce dospěly ke zcela spekulativním, účelovým a ryze nesprávným závěrům. Zdůraznil, že jako důkaz mohou být připuštěna jednotlivá dostatečně prokázaná skutková zjištění ze zprávy OLAF, nikoliv však závěry tohoto úřadu představující věcné a právní posouzení celého případu, neboť tyto závěry jednak vycházejí ze skutkového stavu věci, který nemusí být zjištěn úplně, dostatečně a správně, jednak v sobě zahrnují subjektivní názory a jednak tyto nezohledňují postoje SZIF ani žalobce, kteří se k nim nemohli v průběhu šetření relevantně vyjádřit. Závěry obsažené v Závěrečné zprávě OLAF jsou tak dle žalobce z hlediska dokazování nezpůsobilé, neboť postrádají objektivně vnímatelnou vypovídací hodnotu. Dále uvedl, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s judikaturou, na kterou žalobce odkazoval ve správním řízení, a to s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č.j. 1 Afs 44/2011-85. Dále v tomto bodu namítal, že správní orgány svým postupem popřely zásadu volného hodnocení důkazů, když dostatečným podkladem nemohou být samy o sobě ani přílohy předmětné zprávy OLAF, neboť žalovaný rezignoval na jejich samostatné a nezávislé provedení a zhodnocení. Význam zprávy OLAF se tak dle žalobce omezuje pouze na popis skutkových zjištění, přičemž právní hodnocení zde obsažené není pro správní orgány závazné. Žalobce dále zdůraznil, že se Závěrečnou zprávou OLAF byl seznámen až poté, co byla dokončena, neměl tedy možnost se k výsledkům vyšetřování vyjádřit. Dále žalobce zpochybnil závěry úřadu OLAF z toho důvodu, že tento úřad nelze považovat za objektivní a nestranný, protože není ve své činnosti jako útvar Komise nezávislý. Závěrem tohoto žalobního bodu pak žalobce upozornil na nález Ústavního

soudu ze dne 5. 3. 2020, sp.zn. III.ÚS 1624/09, týkající se problematiky jediného klíčového důkazu. Shrnul, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou presumpce neviny dle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čímž porušily i jeho právo na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny.

- [5] V dalším žalobním bodu (čl. V žaloby) žalobce namítal nesprávné posouzení věci. K manipulaci s výběrovým řízením a k údajnému tajnému spolčení namítal, že závěry převzaté ze Závěrečné zprávy OLAF nemají oporu v provedeném dokazování, resp. v důkazech, o které se opírá žalovaný, tj. o e-mailové zprávy ze dne 19. 3. 2012, 3. 4. 2012, 11. 6. 2012 a 21. 6. 2012. Tyto zachycují pouze komunikaci mezi žalobcem a Realizační agenturou (AGROPROMOTION Sprl, se sídlem [REDACTED], BE-1000 Brussels, Belgie) ještě před vyhlášením výběrového řízení. Žalobce dále popsal obsah jednotlivých e-mailů s tím, že žádná z těchto informací nesvědčí o tajném spolčení či o umělém podvodném vytváření podmínek. Dále uvedl, že zajištění finanční spoluúčasti mlékárenských subjektů na financování Programu vyvrací veškerá tvrzení správních orgánů o tom, že žalobce neměl mít prostředky na zajištění financí z vlastních zdrojů. Zdůraznil, že v souvislosti s Programem nikdy neobdržel žádné výhody nad rámec smluvených či zákonných podmínek, které by byly neoprávněné nebo bez právního důvodu. Ostatně žalobce konzultoval výběrové řízení nejen s Realizační agenturou, ale rovněž se zástupci SZIF. Dále uvedl, že ani žalovaný, ani OLAF neoznačily žádnou konkrétní podmínku zadávacího řízení, kterou by považovaly za diskriminační, netransparentní či nepřiměřenou. Žalobce dále podotkl, že právní úprava zadávání veřejných zakázek obecně nezakazuje, aby se dotčený subjekt podílel na přípravě projektu a následně se účastnil i výběrového řízení, a to dle čl. 41 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2014/24.
- [6] Dále v tomto žalobním bodu žalobce k údajnému nadhodnocení cen dodávek namítal, že jednal vždy v souladu s právem EU a podmínkami Smlouvy o propagaci, což dosvědčují veškeré kontroly, které byly provedeny a na základě kterých nikdy nebylo shledáno žádné pochybení na straně žalobce. Dále konstatoval, že jeho zástupci průběžně osobně kontrolovali, zda jsou jednotlivá opatření skutečně implementována. Následně pak popsal dohledovou činnost nad Realizační agenturou, což by z logiky věci nedělal, kdyby s ní byl od počátku tajně spolčen. Zdůraznil, že nikdy nepojal a ani nemohl pojmout žádné podezření o způsobu fungování Realizační agentury a jejích subdodavatelů; učinil totiž vše, co po něm lze rozumně a spravedlivě požadovat z hlediska kontroly implementace informačních a propagačních opatření v rámci Programu. Dále poznamenal, že dospěl-li úřad OLAF ke svým zjištěním ohledně fungování Realizační agentury až na základě svého rozsáhlého vyšetřování, přičemž tyto skutečnosti nebyly schopny v rámci svých kontrolních pravomocí dříve zjistit a rozpoznat ani správní orgány, pak nelze tyto skutečnosti a v nich spatřované nesrovnalosti přičítat k tíži žalobce, neboť ten je ze své pozice soukromého a neziskového subjektu nemohl ani zjistit, ani ovlivnit. Uvedl také, že bylo povinností SZIF podle čl. 12 odst. 2 nařízení Komise č. 501/2008, ověřit, zda má Realizační agentura jako provádějící subjekt k dispozici finanční a technické prostředky nezbytné k zajištění co nejúčinnějšího výkonu opatření. Nad rámec výše uvedeného dodal, že z právních předpisů ani smluvních podmínek nevyplývá, že by Realizační agentura nemohla za účelem plnění některých opatření využívat k tomu vhodné subdodavatele. Konečně i SZIF za tyto outsourcované dodávky vyplatil příslušnou část dotace. Dále uvedl, že byl sám Realizační agenturou uveden v omyl; nemohl tak svým jednáním naplnit doložku obcházení dle čl. 60 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

jak tvrdí správní orgány. Rovněž namítal, že ani OLAF, ani správní orgány nikde netvrdí, ani neprokazují, jaká byla v daném čase a místě cena obvyklá, resp. jaká byla tržní cena dotčených služeb a dodávek, ačkoliv tvrdí, že fakturované služby a dodávky byly nadhodnocené a nepřiměřené. Napadená rozhodnutí tak označil žalobce za nepřezkoumatelná. V této souvislosti ještě zdůraznil, že vůbec nebyl schopen posoudit přiměřenost cen, neboť nebyl v přímém právním vztahu se subdodavatelem Realizační agentury, ani neměl jako neziskový spolek odborné, lidské ani organizační zázemí potřebné pro vyhodnocování cenové úrovně služeb a zboží na Ukrajině či v Rusku, které nemá ani SZIF, jak uvedl ve svém rozhodnutí.

- [7] K tvrzeným neoprávněným platbám v tomto žalobním bodu žalobce namítal, že nikdy nepřijal od Realizační agentury či paní [REDAKCE] [REDAKCE] jakoukoli „zpětnou platbu“ nebo „úplatek“, nebo těmto subjektům poskytl či od nich přijal jakoukoli půjčku. Veškerá přijatá plnění od Realizační agentury měla dle žalobce svůj právní důvod, což v řízení prokázal konkrétními důkazními prostředky. Dle žalobce pak nelze jako tzv. „podpurnou indicii“ brát do úvahy skutečnosti a důkazy, které nemají žádnou časovou a věcnou souvislost s implementací Programu, a nebyly ani v rámci tohoto řízení ani nikdy provedeny, což platí zejména o e-mailové komunikaci paní [REDAKCE] s jejím bulharským obchodním partnerem, která se žalobcem a Programem nijak nesouvisí. Dále označil žalobce za podivné, že při hodnocení případu v celkovém kontextu nepřihlédly správní orgány k tomu, že úřad OLAF vedl, jak vyplývá ze shrnutí Závěrečné zprávy, v souvislosti s aktivitami paní [REDAKCE], interní vyšetřování dvou úředníků Komise pro podezření z korupce a praní špinavých peněz a jedno interní vyšetřování dalšího úředníka se stále vede. „Komplicem“ Realizační agentury tak dle žalobce mohli být v daném případě spíše úředníci samotné Komise. Zdůraznil také, že Komise věděla o podezření z páchání trestné činnosti paní [REDAKCE] již od roku 2008, nicméně i tak udělila souhlas s Programem, který měla realizovat Realizační agentura, jakož i s vyplácením průběžných plateb Realizační agentuře prostřednictvím žalobce, avšak žalobce (a patrně ani správní orgány) na to nijak neupozornila.
- [8] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [9] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K argumentu žalobce, že Závěrečná zpráva OLAF neprokazuje ve vztahu k jeho osobě žádné konkrétní pochybení, které by mu mohlo být kladeno za vinu a z něhož by mohlo být dovozováno, že se dopustil jakékoli nesrovnalosti nebo obcházení programu, žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí je s odkazem na konkrétní důkazy popsáno zapojení žalobce do protiprávního jednání, jehož cílem od počátku bylo vytvořit zdánlivý soulad s pravidly, aby mohlo být získáno maximum financí z fondu EU s minimálně vynaloženými náklady. Žalobce dle žalovaného tvořil umělé podmínky pro získání výhody dle čl. 60 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013. Zdůraznil, že subjektem nesoucím vůči orgánům veřejné moci odpovědnost za provádění podpořeného propagačního programu byl žalobce (srov. čl. 11 odst. 4 nařízení Komise č. 501/2008). Plná odpovědnost žalobce je též zakotvena ve smlouvě o propagaci ze dne 23. 7. 2013. Uvedl, že skutečnosti, že propagační program byl schválen ze strany orgánů EU a orgánů ČR, jakož i že proběhly kontroly plnění podmínek bez závažnějších výhrad, nemohou žalobce zbavit této odpovědnosti v případě, že podpora byla čerpána protiprávně, tj. když došlo ke zneužití Programu a umělému vytváření podmínek pro získání výhody. V takovém případě nelze

dle žalovaného akceptovat dovolání se dobré víry ze strany žalobce. K tomu žalovaný odkázal na závěr Soudního dvora EU v rozsudku ze dne 25. 3. 2010 ve věci C-414/08, *Sviluppo [redacted] Basilicata v. Komise* a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č.j. 1 Afs 15/2012-38.

- [10] K námitce, že správní orgány vycházely pouze ze Závěrečné zprávy OLAF, žalovaný odkázal na bodu II.1 odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že není pravdou, že by se rozhodnutí opírala výlučně jen o vlastní Závěrečnou zprávu OLAF, ale správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly a podrobně hodnotily řadu dalších konkrétních důkazů svědčících o tom, že se skutek stal tak, jak je popsán ve zprávě OLAF. S odkazem na čl. 11 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013, uvedl, že tuto zprávu je třeba považovat za relevantní důkazní prostředek, jež správní orgány nejsou oprávněny ignorovat, a to tím spíše za situace, kdy je doplněn dalšími důkazy (e-mailová komunikace, záznamy účetnictví, bankovní výpisy). Dále uvedl, že žalobce měl možnost se k veškerým skutečnostem vyjádřit a polemizovat s nimi v rámci správního řízení, což ostatně také učinil. Rovněž označil za mylnou námitku, že správní orgány vzaly za své právní hodnocení věci provedené úřadem OLAF, neboť právní hodnocení předmětné věci je výsledkem právní úvahy SZIF, kterou napadené rozhodnutí potvrdilo, a není nikterak převzato ze Závěrečné zprávy OLAF. Za nepřipadnou pak označil žalovaný argumentaci žalobce, že závěry úřadu OLAF nelze považovat za objektivní a nestranné. V této souvislosti odkázal na Rozhodnutí Komise č. 1999/352/ES, ESUO, Euratom, o zřízení Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF), z něhož vyplývá nezávislost tohoto úřadu.
- [11] K namítanému nesprávnému právnímu posouzení věci žalovaný uvedl, že napadená rozhodnutí označují e-mailové zprávy, z nichž vyplývá, že výběrové řízení na provádějící subjekt organizované žalobcem, jehož vítězem se stala společnost AGROPROMOTION Sprl., bylo připravené osobou jednající za tuto společnost (p. [redacted]). Takové výběrové řízení dle žalovaného postrádá elementární náležitosti transparentnosti a rovnosti potenciálních účastníků výběrového řízení. K odkazu žalobce na čl. 41 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2014/24/EU žalovaný uvedl, že tato směrnice ještě v době předmětného výběrového řízení ještě neplatila a nadto uvedený článek požaduje, aby zadavatel přijal příslušná opatření, aby zajistil, že účastí tohoto zájemce nebo uchazeče nebude narušena hospodářská soutěž a aby přijatá opatření byla zdokumentována v samostatné zprávě. Nicméně v případě zápisu o výběrovém řízení ani v další dokumentaci žalobce k výběrovému řízení není žádným způsobem zmíněno, že by se na přípravě výběrového řízení uchazeč a vítěz výběrového řízení nebo osoby s ním spojené jakkoli podílely. Ostatně ani v průběhu vyšetřování úřadem OLAF, kdy byl zástupce žalobce na tyto skutečnosti dotazován, nikdy spolupráci na výběrovém řízení s předmětnou společností nezmínil a vždy trval na tom, že jej připravil sám. Nadto žalobcem nastíněný postup je v rozporu s čl. 94 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002, které bylo účinné v době konání příslušného výběrového řízení.
- [12] K argumentaci žalobce ve vztahu k nadhodnocení cen dodávek a k neoprávněným, resp. zpětným platbám, žalovaný uvedl, že v Závěrečné zprávě OLAF (bod 2.3.4) a jejích přílohách (D) jsou konkrétně a podrobně prezentovány příklady částek konkrétních služeb v předmětném Programu fakturovaných prostřednictvím Realizační agentury a částek, za které byly dané stejné konkrétní služby v tomto propagačním programu reálně uskutečněny. Dále je upozorněno na *modus operandi*, který se objevuje ve všech

programech realizovaných touto společností. Žalovaný rovněž označil následnou argumentaci žalobce za irelevantní, neboť není rozhodnou otázkou, zda a v jakém rozsahu byl nebo mohl být srozuměn s nadhodnocením cen zakázek realizovaných Realizační agenturou, či jakou formu má v tomto ohledu jeho zavinění. Podstatné dle žalovaného je, že svým jednáním v souvislosti s organizací výběrového řízení vytvoření umělých podmínek pro zakázané získání výhody umožnil, a že je odpovědný za řádný a zákonný průběh propagačního programu jako celku. Tato odpovědnost má povahu odpovědnosti objektivní, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č.j. 10 As 10/2014. K argumentu, že z ničeho nevyplývá nemožnost využití vhodných subdodavatelů, žalovaný uvedl, že v daném případě nebyl vytýkán samotný akt využití subdodavatele, nýbrž účelové řetězení subdodavatelů formou opakovaného „přefakturování“ zadané služby bez přidané hodnoty, a to navíc mezi vzájemně propojenými subjekty, o nichž lze mít s ohledem na zjištěné okolnosti (stejně sídlo atd.) důvodně za to, že se jednalo o subjekty „fantomové“, jen za tímto účelem vytvořené, což dokládá, že cena poskytnutých služeb byla přírážkami jednotlivých subdodavatelů v řetězci bezdůvodně navyšována. K poukazu žalobce na vyšetřování úředníků Evropské komise žalovaný uvedl, že se jedná jen o spekulaci žalobce.

[13] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které k argumentům žalovaného ohledně e-mailové korespondence mezi žalobcem a zástupkyní Realizační agentury uvedl, že to byla právě Realizační agentura, resp. její zástupkyně, kdo seznámil žalobce s podmínkami podávání žádostí o schválení podpory propagačních programů; nikdy nebyl na jeho straně ze strany správních orgánů prokázán úmysl se podílet na něčem nezákonném. Rovněž i SZIF byla Realizační agentura považována skutečného profesionála ve svém oboru a odborného konzultanta na propagační programy na unijní úrovni s letitými zkušenostmi. Dále uvedl, že zadávací podmínky výběrového řízení vymezil žalobce, nikoliv [REDAKCE], což bylo správními orgány přehlíženo. Pokud se protiprávního jednání dopustila Realizační agentura, resp. [REDAKCE], a žalobce za tím účelem „využila“, činila tak zcela bez vědomí žalobce. Jestliže správní orgány měly za to, že žalobce nebyl v dobré víře, tak bylo jejich povinností to prokázat, neboť se dobrá víra presumuje. Žádný z provedených důkazů pak žalobcovu dobrou víru nevyvrací. S odkazem na rozsudek SDEU ze dne 3. 3. 2005, ve spojených věcech C-21/03 a C-34/03, Fabricom SA proti Belgickému státu, uvedl, že se dodavatel může podílet na přípravě výběrového řízení a následně se takového výběrového řízení i účastnit, přičemž taková skutečnost nemůže být sama o sobě bez dalšího důvodem pro vyloučení takového účastníka ze zadávacího řízení. Účast [REDAKCE] tak dle žalobce nebyla v rozporu s unijními požadavky.

[14] K důkazní hodnotě Závěrečné zprávy OLAF žalobce v replice doplnil, že se jedná o subjektivní hodnocení úředníků OLAF učiněné na základě selektivně vybraného vzorku důkazů (pouze e-mailové zprávy), která nemůže mít povahu věrohodného, a nadto usvědčujícího důkazu. K žalovaným tvrzenému *modu operandi* Realizační agentury žalobce uvedl, že je mu známo, že v Belgii probíhalo rozsáhlé vyšetřování údajně spáchaného podvodu a další trestné činnosti [REDAKCE] a dalšími obžalovanými, mezi nimiž je i Realizační agentura a úředníci Evropské komise. Prvoinstančním soudem ovšem nebylo na základě trestního spisu zjištěno, a už vůbec nebylo prokázáno, že by mělo dojít k páčání jakékoli trestné činnosti v souvislosti s českými propagačními programy. Na podporu svého tvrzení žalobce předložil nepravomocný rozsudek ze dne 19. 3. 2021. Dle

žalobce tak ani trestní orgány v Belgii dobrou víru žalobce při provádění a financování Programu nevyvrátily, jakož ani neprokázaly žádné jeho zapojení do podvodného jednání.

- [15] K odpovědnosti za nadhodnocení cen žalobce v replice uvedl, že nesouhlasí s tím, že by vytvořil umělé podmínky pro zakázané získání výhody, a proto by měl být odpovědný za bezdůvodné navyšování cen v důsledku řetězení subdodavatelů. Taková příčinná souvislost dle žalobce nemůže být dovozována. Dále je dle žalobce zcela nepřipustné, aby nesl odpovědnost za případné zjištěné jednání třetích osob. Jestliže tedy bylo prokázáno, že ke vzniku škody došlo v důsledku trestné činnosti Realizační agentury, pak je to ona, která škodu způsobila, a jako taková je potom povinna ji nahradit, nikoliv žalobce. Dále uvedl, že z předloženého nepravomocného rozsudku vyplývá, že na trestné činnosti se dopustili samotní úředníci Evropské komise, kteří propagační programy, jejichž provádějícím subjektem byla navržena Realizační agentura [REDAKCE], záměrně schvalovali, aby jí dopomohli získat finanční prospěch větší, než vyplýval z předložené žádosti o program. Pak je dle žalobce zjevné, že nemohlo být v jeho reálných možnostech úmysl [REDAKCE] dopustit se podvodu odhalit. Žalobce rovněž zdůraznil, že veškeré Realizační agenturou účtované ceny byly v souladu se schváleným rozpočtem Programu. Povinností SZIF i Komise bylo před schválením Programu ověřit, zda je Program nákladově efektivní. Na podporu svých tvrzení pak žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č.j. 5 Afs 60/2017-60, který podporuje závěr, že odpovědnost žalobce nemůže být v projednávaném případě bezbřehá.
- [16] K nesprávnému právnímu posouzení pak žalobce v replice dodal, že pro aplikaci čl. 60 nařízení č. 1306/2013 správní orgány vůbec neuvedly: i) soulad s jakými pravidly měl být zdánlivý, ii) v čem tato zdánlivost měla spočívat, iii) z jakého důvodu v rámci Programu uskutečněné propagační aktivity nepovažují za „skutečné“, iv) jak se o tuto „zdánlivost“ měl zasloužit právě žalobce. Správní orgány pak vůbec nezkoumaly úmysl žalobce, neboť dle předmětného ustanovení se vyžaduje úmyslné jednání zaměřené na vylákání výhody. Dále uvedl, že k obcházení jakékoli právní normy může dojít pouze a jedině záměrným, resp. úmyslným právním jednáním, což však správní orgány v daném případě na straně žalobce neprokázaly.
- [17] Dne 11. 2. 2022 bylo soudu doručeno shrnující vyjádření žalobce, ve kterém zopakoval své dosavadní argumenty a setrval na svém návrhu.
- [18] Dne 4. 3. 2022 bylo soudu doručeno doplňující vyjádření žalobce, ve kterém uvedl, že správní orgány neuvedly žádný důkaz, kterým by svůj závěr o naplnění doložky obcházení dle čl. 60 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 podpořili. Dále uvedl, že OLAF obvinil žalobce z podvodu, ačkoliv nikdy nic takového nebylo trestním soudem pravomocně prokázáno. Dále žalobce k příloze A 1 Závěrečné zprávy OLAF uvedl, že se jedná o e-mailové zprávy, ze kterých vyplývá pouze to, že byl s Realizační agenturou v kontaktu ještě před podáním žádosti o schválení Programu a že [REDAKCE] byla částečně zapojena do přípravy výběrového řízení na prováděcí subjekt, což však žalobce nikdy netajil. Dále namítal, že žádný z uvedených e-mailů nedokládá ani nepotvrzuje, že by mezi [REDAKCE] a žalobce došlo k jakékoli nezákonné dohodě s cílem obejít unijní předpis a vylákat veřejné prostředky jakýmkoli protiprávním jednáním. K příloze A 5 uvedl, že se jedná o e-mailovou komunikaci mezi [REDAKCE] a třetími zahraničními osobami, se kterými nemá žalobce vůbec žádnou spojitost; nadto se tyto e-maily nijak netýkají žalobce ani českého Programu. K příloze H uvedl, že jsou zde obsaženy výpisy z účtu společnosti Spinmarketing, z nichž jsou patrné

odchozí platby na účet žalobce a do Programu zapojených mlékáren. Tyto platby však dle žalobce měly svůj právní důvod, což uznal i žalovaný, neboť konstatoval, že tyto platby byly podloženy fakturami a smlouvami; rozhodně se tak nejednalo o braní úplatků. Výše uvedené pak obdobně dle žalobce platí i pro přílohu B, kde je obsaženo účetnictví Realizační agentury za roky 2012 až 2017. K příloze D pak dodal, že na fakturách uvedených v této příloze není uvedeno, pro jaký propagační program byly vystaveny.

[19] Dne 14. 3. 2022 bylo soudu doručeno další doplňující vyjádření žalobce, ve kterém uvedl, že celá příloha A 1, jakož i příloha A 5 Závěrečné zprávy OLAF, z nichž žalovaný, resp. SZIF vycházely ve svých rozhodnutích, jsou psané v anglickém jazyce a rovněž pouze v anglickém jazyce jsou založeny ve správním spisu. Správní orgány tak těmito listinami provedly důkaz, aniž by si opatřily jejich oficiální překlad do českého jazyka, čímž porušily ustanovení § 16 odst. 1 správního řádu. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č.j. 4 As 12/2011. Zdůraznil, že i zde je obsah e-mailových zpráv obsažených v přílohách Závěrečné zprávy OLAF mezi žalobcem a žalovaným sporný.

[20] Při ústním jednání konaném před soudem dne 17. 3. 2022 setrvali účastníci řízení na svých dříve uplatněných argumentech.

[21] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

[22] Propagační program „Kvalitní evropské mléčné výrobky“ (dále též „QEMP“) byl na základě žádosti žalobce schválen prováděcím rozhodnutím Komise C (2013) 2261 ze dne 25. 4. 2013. Tříletý program byl zaměřen na propagaci tradičních mléčných výrobků na trzích Ruska a Ukrajiny. Dne 23. 7. 2013 byla uzavřena smlouva o propagaci mezi příjemcem a SZIF zn. EZZF: 05 02 10 01 3801 459, k níž byl dne 17. 10. 2014 uzavřen Dodatek č. 1, a to z důvodu ruského embarga na dovoz zemědělských produktů a potravin. Subjektem pověřeným prováděním programu ve smyslu čl. 11 nařízení Rady (ES) č. 3/2018 byla společnost AGROPROMOTION Sprl. Smlouva mezi příjemcem a touto společností byla uzavřena dne 21. 7. 2013. Příjemci byla vyplácena podpora na základě žádostí o čtvrtletní platbu, které podával SZIF za období od 23. 7. 2013 do 23. 7. 2016. Program byl financován z 50 % příspěvkem EU, z 30 % příspěvkem České republiky a 20 % nákladů programu měl nést příjemce. Celková částka vyplacená SZIF činila z prostředků EU za celý program 50.954.171,86 Kč a z prostředků ČR 30.572.503,29 Kč.

[23] Následně byla činnost související s programem QEMP s ohledem na provádějící subjekt (jenž byl zapojen do devíti propagačních programů v Bulharsku a dvou propagačních programů v ČR), který vlastní a řídí paní [REDAKCE], předmětem vyšetřování úřadu OLAF. Po skončení vyšetřování vypracoval tento úřad Závěrečnou zprávu č. OC/2018/0377/B5 ze dne 9. 11. 2018, kterou předal českým orgánům, kterou Ministerstvo financí dne 21. 11. 2018 předalo SZIF. Ten na základě skutečností obsažených v této zprávě dospěl k závěru, že v případě propagačního programu QEMP byly uměle vytvořeny podmínky pro účely vyplacení podpory/získání výhody, a že popis zjištění úřadu naplňuje doložku obcházení podle čl. 60 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013. Dne 16. 1. 2020 proto zahájil se žalobcem řízení o vrácení podpory vyplacené v rámci propagačního programu QEMP a současně definoval základní nesrovnalosti, které popisuje Závěrečná zpráva OLAF, tj: manipulace s výběrovým řízením; nadsazené ceny dodávek; nepřiměřená realizace dodávek a nedostatečné finanční zdroje navrhuující

organizace. Žalobce byl seznámen s obsahem spisu dne 30. 1. 2020, kdy mu byla předána i Závěrečná zpráva OLAF, včetně jejích příloh.

- [24] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 29. 4. 2020, č.j. SZIF/2020/0302637, sp.zn. 13/MKV/000/000001_VC01, byla žalobci uložena povinnost vrátit do 60 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí finanční prostředky ve výši 81.526.675,15 Kč (50% část EU ve výši 50.954.171,86 Kč a 30% část ČR ve výši 30.572.503,26 Kč), které mu byly poskytnuty v rámci propagačního programu „Kvalitní evropské mléčné výrobky“ na základě smlouvy o propagaci zn. EZZF: 05 02 10 01 3801 459 ze dne 23. 7. 2013 podle nařízení Rady (ES) č. 3/2008 a nařízení Komise (ES) č. 501/2008.
- [25] V odůvodnění tohoto rozhodnutí SZIF zopakoval průběh správního řízení a obsah Závěrečné zprávy SZIF. V čl. III na str. 4 až 6 rozhodnutí se zabýval vyjádřením žalobce ze dne 9. 3. 2020 k podkladům pro vydání rozhodnutí, a to s námitkou ohledně použitelnosti Závěrečné zprávy OLAF jako přípustného důkazu. V čl. IV na str. 6 až 8 rozhodnutí se SZIF zabýval námitkami ohledně toho, že výběrové řízení bylo zmanipulováno. Zde SZIF popsal detaily z výběrového řízení, e-mailovou komunikaci mezi žalobcem a paní [REDAKCE] a podrobnosti zjištěné úřadem OLAF k fungování Realizační agentury. V čl. V na str. 9 až 13 rozhodnutí se SZIF vyjádřil k nesrovnalostem týkajícím se nadsazených cen dodávek a jejich nepřiměřené realizace. Zrekapituloval zjištění úřadu OLAF a odkázal na přílohu A.5, konkrétně e-mail ze dne 23. 2. 2012 adresovaný paní [REDAKCE] od pana [REDAKCE]. Dále uvedl, že úřad OLAF ve zprávě uvedl analýzu tvorby cen a peněžních úhrad za první rok realizace programu QEMP, a v části 2.3.4 zprávy předložil a porovnával příklad částek konkrétních služeb. Dále konstatoval, že vyšetřování zjistilo řadu zpětných plateb/kick-back payments od dodavatelů zpět skupině paní [REDAKCE] a odtud příjemci. Následně se pak SZIF zabýval fakturami, které předložil žalobce (faktura č. 5046 ze dne 28. 4. 2018, faktura č. 4007 ze dne 19. 2. 2014, faktura č. 4110 ze dne 4. 11. 2014). Následně se zabýval dalšími námitkami žalobce.
- [26] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které dále doplnil. V odvolání, jakož i v jeho doplnění pak žalobce uplatnil obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [27] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 9. 2020, č.j. 30074/2020-MZE-18141, sp.zn. 5ZK22536/2020-18141, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [28] V odůvodnění tohoto rozhodnutí se žalovaný v bodu II.1 zabýval námitkou žalobce týkající se Závěrečné zprávy OLAF, v bodu II.2 se vyjádřil k námitce, že prvostupňové rozhodnutí je zaměřeno na neúplných, nedostatečných a nesprávných skutkových zjištěních, v bodu II.3 vypořádal námitky k nesprávnému právnímu posouzení věci. V bodu II.3.a. se zabýval námitkou, že výběrové řízení nebylo zmanipulováno, v bodu II.3.b. námitkami proti závěru o nadsazených cenách dodávek a jejich nepřiměřené realizaci, v bodu II.3.c. námitkami ohledně neoprávněných plateb a nedostatku finančních zdrojů žalobce v propagačním programu.
- [29] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

- [30] V nyní projednávaném případě byla žalobci uložena povinnost vrátit finanční prostředky ve výši 81.526.675,15 Kč (50% část EU ve výši 50.954.171,86 Kč a 30% část ČR ve výši 30.572.503,26 Kč), které mu byly poskytnuty v rámci propagačního programu „Kvalitní evropské mléčné výrobky“ na základě smlouvy o propagaci zn. EZZF: 05 02 10 01 3801 459 ze dne 23. 7. 2013, a to z důvodu naplnění doložky obcházení dle čl. 60 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013.
- [31] Podle tohoto článku platí, že *„Aniž jsou dotčena zvláštní ustanovení, neposkytne se žádná z výhod stanovených v právních předpisech v odvětví zemědělství fyzické nebo právnické osobě, o níž se zjistí, že podmínky nezbytné pro získání těchto výhod byly vytvořeny uměle v rozporu s cíli uvedených právních předpisů.“*
- [32] Jakkoli se soud na jedné straně ztotožnil se závěry správních orgánů, že je to právě žalobce jako příjemce podpory (dotace), kdo je vůči orgánům veřejné moci odpovědný za provádění podpořeného propagačního programu (srov. čl. 11 odst. 4 nařízení Komise č. 501/2008, či Smlouvu o propagaci ze dne 23. 7. 2013), tudíž se nelze „vyvinít“ argumentem, že propagační program byl schválen ze strany orgánů EU a orgánů ČR a dovolávat se v tomto směru dobré víry, tak na druhou stranu soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je právě, co týče rozhodné otázky, tj. aplikace čl. 60 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, tedy ohledně zapojení žalobce do předmětného „podvodného“ jednání, nepřezkoumatelné.
- [33] K námitce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí uvádí, že tato spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).
- [34] Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č.j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č.j. 6A 63/93-22).
- [35] Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

- [36] Soud dospěl k závěru, že Závěrečná zpráva OLAF sama o sobě ve vztahu k osobě žalobce neprokazuje žádné konkrétní pochybení, resp. ve skutkových zjištěních úřadu OLAF, které jediné jsou dle názoru soudu pro správní orgány rozhodující v nyní projednávané věci relevantní, nelze nalézt nic, z čeho by mohlo být dovozováno, že žalobce svým jednáním, nebo opomenutím naplnil doložku obcházení dle čl. 60 předmětného nařízení. Tento nedostatek Závěrečné zprávy OLAF pak dle názoru soudu nenapravily ani správní orgány, neboť důkazy, které použily na podporu prokázání zapojení žalobce do protiprávního jednání, nepostačují. Je tomu tak zejména proto, že v daném případě byla žalobci uložena povinnost vrátit poskytnuté finanční prostředky (tj. byla mu poskytnutá podpora odebrána), a proto musí být dle názoru zcela jasně prokázáno, že žalobce se celého „podvodu“ zúčastnil, a to i když na něj dopadá objektivní odpovědnost. Dle názoru soudu nestačí jen opsat zprávu OLAF, či vycházet z jiných skutečností zjištěných tímto úřadem, obsažených v přílohách zprávy, a sám v řízení (a to i s ohledem námitky žalobce ve vztahu k zjištěním OLAF) nic aktivně nezjišťovat.
- [37] Z obsahu Závěrečné zprávy OLAF totiž vyplývá, že tato se vztahuje pouze k šetření ohledně paní [REDAKCE], proti které směřují důkazy o podvodném jednání ale týkajících se jiných firem, než je firma žalobce. Z čl. 60 předmětného nařízení však vyplývá, že se obcházení musí vztahovat k fyzické nebo právnické osobě, která byla příjemcem dotace. Ze Závěrečné zprávy OLAF ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí však takový závěr nevyplývá. Závěrečná zpráva detailně popisuje podvodné jednání paní [REDAKCE] a Realizační agentury a dalších osob, které OLAF označil za pachatele podvodu; žalobce je ve zprávě označen pouze jako spolupachatel.
- [38] Dále lze uvést, že správní orgány sice mohou ze Závěrečné zprávy OLAF vycházet, nicméně je nutné zohlednit i další skutečnosti zjištěné v řízení a námitky účastníků řízení. Správní orgány se sice zaměřily na e-mailovou komunikaci mezi paní [REDAKCE] a žalobcem, tu však žalobce vykládal zcela opačně než správní orgány. Tím spíše pak vyniká procesní vada, na kterou upozornil žalobce ve svém doplňujícím vyjádření, a to, že tyto e-maily byly založeny do spisu v anglickém jazyce a správní orgán neměl jejich český překlad. V této souvislosti tak lze tuto vadu označit za podstatnou – srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2011, č.j. 4 As 12/2011-100, kde tento soud uvedl, že: „[s]právní orgán provedl touto listinou důkaz, aniž si opatřil její oficiální překlad do českého jazyka, což současně znamená, že příslušnou část řízení musel vést v anglickém jazyce. Takový postup mu však správní řád z roku 2004 neumožňuje. Jinými slovy, správní orgán provedením důkazu listinou vyhotovenou pouze v anglickém jazyce porušil ustanovení § 16 odst. 1 věta první správního řádu z roku 2004, které mu ukládá v řízení jednat v jazyce českém.

Samotná skutečnost, že stěžejní důkazní prostředek není ve spisu obsažen v českém jazyce, představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. To platí tím spíše za situace, kdy si účastníci správního řízení již v průběhu správního řízení předmětnou listinu překládali každý jinak a určitým pasážím tohoto dokumentu přikládali diametrálně odlišný význam.

Nejvyšší správní soud připomíná, že podle jeho konstantní judikatury „[k]rajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7

Azs 79/2009 - 84, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2288/2011, www.nssoud.cz).

Popsaný postup správního orgánu jednoznačně naplňuje definici pojmu vada řízení a brání soudnímu přezkumu rozhodnutí předsedy úřadu v mezích žalobních bodů, neboť vzhledem k absenci českého překladu klíčového důkazního prostředku si soud rozhodující ve správním soudnictví nemůže učinit náležitý úsudek o tom, jaký byl v průběhu správního řízení zjištěn skutkový stav. K vytčené vadě řízení byl tudíž Městský soud v Praze oprávněn a současně též povinen přihlídnout z úřední povinnosti, ačkoliv ji stěžovatel v žalobě nenamítal.“

- [39] Stejně tak nemůže obstát odkaz správních orgánů na e-mailovou komunikaci mezi paní [REDAKCE] a [REDAKCE], neboť se jedná o osobu, kterou žalobce nezná, není s ní v žádném vztahu a ani se předmětná komunikace žalobce, a tím spíše ani jeho zapojení do vytýkaného protiprávního jednání, netýká.
- [40] Soud dále považuje za vhodné upozornit žalobce na to, že o nezávislosti úřadu OLAF nemůže být pochyb; v tomto směru tedy nelze napadené rozhodnutí zpochybnit. Nicméně správní orgány zcela pominuly tu skutečnost, že na financování Programu participovaly jednotlivé mlékárny, což zcela vyvrací tvrzení OLAF, že žalobce neměl mít prostředky na zajištění financí z vlastních zdrojů; dále nijak nezohlednily tu skutečnost, že žalobce prováděl kontroly předmětného Programu, přičemž úřad OLAF dospěl ke svým zjištěním ohledně podvodného fungování Realizační agentury a paní [REDAKCE] až na základě rozsáhlého vyšetřování (žalobce namítal, že byl sám Realizační agenturou a paní [REDAKCE] uveden v omyl); rovněž pak nijak nereflektovaly faktickou nemožnost posouzení přiměřenosti cen na Ukrajině a v Rusku ze strany žalobce, když i sám SZIF uvedl, že ani on sám takovou možnost nemá. Správní orgány sice ve svých rozhodnutích uváděly, že případ hodnotily v celkovém kontextu, nicméně nijak nezohlednily, že v souvislosti s Programem bylo vyšetřováno několik úředníků Komise pro podezření z korupce a praní špinavých peněz (viz žalobcem odkazovaný rozsudek belgického trestního soudu).
- [41] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že správní orgány neodůvodnily aplikaci ustanovení čl. 60 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 na případ žalobce dostatečným a především přezkoumatelným způsobem.
- [42] Soud tak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nutné zrušit dílem pro nepřezkoumatelnost dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., dílem pro podstatnou vadu řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu, který ve zrušujícím rozsudku vyjádřil (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.)
- [43] Tyto vady zároveň vylučují bližší věcný přezkum napadeného rozhodnutí v intenci dalších žalobních námitek (tj. námitek ohledně nesprávného právního posouzení, nadhodnocení cen dodávek či tvrzených neoprávněných plateb).
- [44] Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupkyně žalobce JUDr. Sylvie Sobolové, Ph.D., advokátky. Mimosmluvní odměna činí 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání

žaloby, účast na jednání) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právní zástupkyně ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tato povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 15.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDAKCE]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. března 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu